

Gnissel, Gnäll och Glitter

Solweig Wictorsson Cano ©

San Juan, Puerto Rico

Jag vaknade tröttare än när jag la mig kvällen innan, vimmelkantig, ont i kroppen.

6.30 - Kissnödig. Troligen väckt av ljudet från rinnande vatten och min mans morgonritual i duschen med rinnande vatten i minst en halvtimme. Kissar när det äntligen blir ledigt i badrummet. Läger mig igen, men kan inte somna om. För mycket brus i skallen. Alldeles tjockt med irriterande tankar. Hör bjällrorna skallra på myggskärmsdörren ut mot garaget. Hör gnisslet från gallergrinden. Hör hur Mercuryn drar igång och A. kör iväg till jobbet. Sen som vanligt.

Ingen Doña Ana i huset!! Härligt ensam. Ska jag stiga upp?

Jag har hela mitt hem för mig själv. Underbart!

7.15 - Kanske kan jag somna igen! Gamla och nya störande tankar! Måste ta mig till Big Foot och köpa ciggisar. Dom öppnar 8 tror jag. Äsch! Så, jag går upp. Blaskar av mig. Skrubbar av tänderna, drar borsten genom håret och sätter upp med klämman. Häller upp ett glas flaskvatten till två 250 grams Panadol mot värken i kroppen för annars kan jag nog inte ta mig till Big Foot. Häller flaskvatten i kaffebyggarn - godare än kranvattnet, sätter igång datorn (och fläkten) i studion samt kollar om jag fått mail medan kaffet bryggs.

Inget bröd kvar.

Det blir ingen ostmacka.

Inga mail.

Häller upp kaffet med mjölken i en av mina fina Gevalia-koppar som var en följamedpåköpet-present till den nya kaffebyggaren. Smakar på kaffet medan jag printar ut SvD:s korsord - inget morgonkaffe utan korsordslösning. Bär in kaffekopp och korsord till mitt rum - knäpper på AC:n och TV:n. CNN mal på om historiens värsta oljeutsläpp - skandalen i Gulfen. BP är illa ute nu för nu har äntligen Obama ilsknat till och kallat in bl a svenske ordföranden Svanberg till Vita Huset. Men det är nog fler som borde kallas in... och ställas till svars. Klimatförstörelse, vulkanutbrott, krig och elände präglar den värld vi lever i..

Näee... jag orkar inte längre!

Inga ciggisar...

8.15 - dom har nog öppnat nu. Hittar morgontidningen "El Nuevo Dia" inkilad mellan portgrindens galler, låser upp hänglåset, lämnar det olåst och hoppas att inga tjuvar hittar hit så här dags, tar ett stadigt tag i käppen och går till Big Foot. Hoppas på att inte få en kokosnöt i skallen på väg dit. Det är en härlig morgon. Himlen klarblå med lätta molnskyar. Solskenet får den regnvåta hibiskushäckens blad att glittra, fåglarna kvittrar, luften känns sval och frisk. Snart kommer hettan och dagen mister sin friskhet.

Ingen där.

Big Foot's metalljalusier är nerdragna... inte öppet än? Sätter mig på en av träbänkarna utanför och blänger litet på en stackars jycke som lagt sig utanför närbutiken. Den reser sig upp och börjar stappla omkring med ett skadat ben.. Ofarlig?

Ruskigt ful hund! Blodhundsansikte och skabbig. Kanske rabies? Vem vet! Den har problem att lägga sig ner igen. Jag väntar. En handfull människor väntar också utanför läkarmottagningen tvärsöver gatan. En vacker guldfärgad (gat)hund ser ut som om den kunde vara en avkomma av

Julle, vår fina nu avdöde Golden Retriever, den gör ett försök att komma över gatan men den täta morgontrafiken sätter stopp för det. Den ger upp. Jag väntar. Två bussar hinner passera innan jag tröttnar och går hem igen.

Utan cigaretter

Bestämmer mig för att idag ska jag åka till kasinot - det kan jag behöva efter allt skit den senaste tiden. Tycker plötsligt väldigt synd om mig själv. Visst kan jag unna mig en stund på kasinot. Då kan jag köpa cigissar. Det pågår en kamp därinne. Ännu är jag inte övertygad. Hemma igen översätter jag den engelska texten från "Befrielsen" till svenska som jag ska skicka till G. Det tar en stund!

12.30 - måste göra mig i ordning om jag ska komma iväg med nästa buss. Skickar email. Hittar ett kuvert från Sverige inkilat där tidningen tidigare satt. Den älskade sonen i Sverige har skickat adventsstjärnan! Till julen ska jag hänga den i ett av våra nya fina glasfönster ut mot gatan... blir precis som hemma i Svedala. Såna finns inte här (tror jag). Big Foot har öppnat. Jag behöver inte tala om vad jag vill ha. När han ser mig lägger ägaren Luis fram ett paket Marlboro med orden "Como estas Mamacita?" "Bien, Bien... y tu?" - svarar jag, han är lika vänlig som vanligt! Busshållplatsen är bara ett par meter från den lilla närkiosken. 42:an kommer exakt när den

ska! (?) Tar bara ett par minuter ner till bussterminalen - regnet hänger i luften ... tur att jag fick med mig paraply.

Lyckas hitta en ledig sittplats bland alla väntande. Jag har inte tänkt på att det är lunchtid. Det blir en lång väntan på att någon av bussförarna ska känna sig manad att sluta lattja och skvallra med kollegor och kompisar - dricka kaffe eller kaka eller vad dom nu pysslar med medan hundratals snälla tålmodiga passagerare (in spe) fyller Iturreguie terminalen både sittande, stående och vankande av och an. Högtalaren fungerar dåligt så många verkar nervösa, så fort att en av förarna verkar vara på väg mot en buss (vilken?) springer folk ut för att kolla om det kanske är deras buss.

Två bussar kör iväg tomma (?) Men det finns ju gott om dom - minst ett 15-tal trängs på parkeringsrutorna och längs med terminalens ytterkanter. Tre (eller kanske fler) A5:or väntar på sina förare och passagerare för oss som ska till San Juan. Man kan ju alltid roa sig med att försöka gissa buss, dvs vilken som ska bli nästa som ropas upp ... och när? Om det nu blir någon annonsering när nu inte högtalaren fungerar. I taket hänger ett antal snurrande fläktar, en TV sitter fastkedjad på en konsol. Flera Changos (puertoricanska skator modell mindre) flyger omkring och en del duvor har parkerat sig på takbjälkarna. Serveringen intill är flitigt besökt av förare och

lunchhungriga passagerare, jo dom hinner säkert ta det lugnt med maten. Så äntligen ... högtalaren ropar ut A cinco!!! Vild rusning bland de väntande, merparten tränger ihop sig framför bussdörren, inga ordnade köer här inte. När dom inte tar kål på varandra är puertoricaner ett vänligt och omtänksamt folkslag .

Iallafall snälla och hjälpsamma mot gamla tanter med käpp så jag har inga svårigheter att komma med och även få en sittplats på bänken för handikappade och åldringar. En dam mitt emot har brett ut sig och sina plastpåsar på 2,5 platser, intill henne sitter en tjusig karl med svällande muskler i djungelbyxor och minimal undertröja utan ärmor.

Tuffing med solglasögonen uppkörda ovanför pannan. Inte ofta man ser en snygg karl på bussarna. Dom brukar fräsa omkring i sina bilar av senaste modell. Nej det är mest gamla gubbar och tanter, fattiga studenter och vilsekomna turister man ser på bussarna i San Juan. Han letar bland en massa papper i mappar märkta .. "Seguro Vigilancia Nacional" eller nå't! Aha! en soldat. Men dom brukar inte heller ta bussen.

Bussföraren kör ut ur terminalen under en livlig diskussion med sig själv (!) om han nu inte pratar med oss passagerare, men ingen av de närmast sittande tycks vara med i diskussionen och jag fattar inte ett ord av hans mummel. En

mansperson med en skjorta i handen springer framför vid sidan av bilköen. Strax innan busshållplatsen rusar han ut framför bussen och viftar med skjortan. Han vill med.. och det får han! Inne i bussen tar han snabbt på sig sin skjorta och knäpper ordentligt alla knapparna innan han ser sig om efter sittplats. Damen med påsarna plockar motvilligt upp dom och han klämmer sig försiktigt ner bredvid henne. Vid nästa hållplats vid biluthyrningsfirmorna längs med marginalen kliver tjejen som suttit bredvid mig av och ”skjortan” intar snabbt hennes plats.

En liten flicka i bländvit brodyrblus och lång volangkjol stiger på, också hennes mamma eller mera troligt mormor och den tjusige ”soldaten” reser sig genast och erbjuder sin sittplats... och tappar alla sina papper som ”skjortan” snabbt plockar upp åt honom. Artiga, hjälpsamma puertoricaner. Flickan ska på fest! Mitt på dagen! Eller kanske till fotografen. Hon är så fin, med den vita blusen mot en chokladbrun (mörk choklad) hud och ovanför bluskanten glittrar små mini-guldpaljetter, fastsatta (eller sprayade) direkt på huden, på rygg och hals.

Bussföraren har fått problem. Han gestikulerar och verkar en aning oroad. Med en nyckel försöker han plocka upp myntet som fastnat i myntöppningen på kassetten intill

förarstolen samtidigt som han kör ut bussen på motorvägen med dess hiskeliga trafik.. USCH!! Hur ska det här gå? Han ger upp! Telefonerar, rapporterar till centralen, antar jag, och vid påföljande hållplatser tar han inte upp passagerare, släpper bara av. De som väntat ihärdigt - kanske lika länge som vi i terminalen - ser bara en stängd dörr och en förare som gör en gest som om han ”skär halsen av sig” - skrattar och skakar på huvudet. Kanske fattar dom... vad vet jag! Blir att vänta på ny buss!

Utom om man är ung söt tjej... som de två som vid nästa hållplats får åka med - gratis. Andra får stå kvar i hettan eller regnet som te x de två skolpojkena, bara för att myntnedsläppet inte släpper genom flera mynt. Ja, ja tanten på sätet bredvid mig muttrar något och jag instämmer naturligtvis, fast jag inte förstår vad hon säger. ”Si, si es stupido.” muttrar jag artig!

När jag ska gå av vid kasinot i Isla Verde blir jag en aning orolig för bussen stannar inte vid hållplatsen som är full med folk och jag som rest mig skriker ... ”Mire!” Jo, jag hade tryckt på ”gåav-bandet”. Bussen stannar ett par meter från hållplatsen och föraren säger något som jag tror är ungefär. ”Lugn, lugn.. lilla tanten!” Så när jag går av genom framdörren möter jag den framrusande hopen av folk som vill med. Jag

bryr mig inte ens om att kolla - ingen av dom är ung och vacker tjej! Jag tar mig fram till El San Juan Hotel & Casino's fina komplex och ser att "Starbucks" ska öppna i en av lokalerna bland alla de fina lyxbutikerna och restaurangerna.

Jag är framme!

Ser på klockan! Den är över 2.30. Det har gått cirka en och en halv timme. En tur som tar ett par minuter med bil. Kasinot? Jo jag vann!!! Flera hundra dollars.... berodde säkert på att jag hade på mig retro- halsbandet med hjärtan m.m i nån slags metall (inte silver) jag fått av mamma.